

„Aga olge siis usin,“ ütles Iuu, kelle keel kurgu-
lage verus.

„Ega seda nii usina toimetada wõi,“ ütles
Suurish, „all on piime ja õõ-aeal ei saa ma seal
lühinast. Olge head ja laenate mulle oma latern.

„Ei lähe torda,“ urises Iuu. „Se on käsu wasta.

„Paha lugu,“ ütles Vittawlane, oli natuke aega
waid, kui mõtleks järel, ja ütles siis: „Tulge
paar sada sammu eemale, et walguis leidre-ukse
peale paistab, ehk aitab siis ka.“

„On ka käsu wasta,“ ütles Iuu, aga juba oli
näha, et õige tee temale raskels läks.

„Ma arwan, et kuniwain ise mulle täna täli
põrgutuld teele paistab,“ urises Iuu omas jänus.

„Seda arwan minuagi,“ linnitas Suurish.

„Kes teab kas Teie täna oma käiku wälja-
lannatate. Olets jo Teie kohus oma terwist
hoida ja natuke hädametunnitust wõtta. Mis siin
ülewäl ka üks paar sada sammu suurt wahet
teewad.“

„Kas arwate!“ ütles Iuu. „Kui Teie teaksite,
kuida nemad seal pealinnas oma pitka torudega
minu käiku tornist waritsewad. Seal seisawad
need kõrgestõpetud herrad ja ei lanta mind mitte
tunnisteks silmisi.“

„Saur asi,“ noeris Suurish ja hakkas ühe
pilwe hõlmast kinni, kes selle-aca tombe järel

alandlikult Iuu talle mööda minna tahtis; „mäs-
sige ennast selle siise, ega siis need herrad aru
jaa kuida Teie läite.“

„Hea küll,“ ütles Iuu, „aga . . .“

„Mis aga,“ ütles Suurish, kes nägi, et aga
weel wähe nõnuandmist kuulus. „Ka Petrus
arwas Teile natuke mõdu tarwis olema; eks
tema pea wastama, kui pahandust tuleb. So,
wõtke jalustest kinni, siis saame rutemini edasi.“

Suurish andis hobusele kannusteid ja sõitis
edasi; Iuu tuli sõualausumata järel. Maganiti
mõisa kohtas pidaswad kinni; Iuu tuli pilwe hõl-
mast wälja ja paistis et kõik mõisa alnad sara-
sivad. „Silmapilk olen tagasi,“ ütles Suurish
ja sõitis alla. Kõik arwas kojupoole ja kople
poole minema ja jooksis kuida suutis.

Mareilis oli weel lüha pärna all istunud ja
Suurish'i kurwa näu üle naernud. Siis oli oma
lambre läinud ja otsis just lühinast, kui järsku Iuu
pehme walguis tuba täitis. Meie kohtus, sest
tema mõttes selle peale, mida kofija läest pärinud
oli. Misjuguist õnnetust ei wõinud temale tema
julguisest tulla? Meie süda lõi järsku pehmeks ja
pisarad tilgusiwad wägise silmi. Kuas läks ehk
raskels, Mareilis tegi atna lahti — lorraga pi-
das Suurish, wõigu selgas, atna all; Iuu walguis
minutis iga tema juustekarwa säravats hõbedats.